Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

1. juni 2016*

»Præjudiciel forelæggelse — politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — den europæiske arrestordre — artikel 8, stk. 1, litra c) — forpligtelse til at medtage oplysninger vedrørende eksistensen af en »arrestordre« i den europæiske arrestordre — manglende forudgående national arrestordre, der er forskellig fra en europæisk arrestordre — konsekvens«

I sag C-241/15,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Curtea de Apel Cluj (appeldomstolen i Cluj, Rumænien) ved afgørelse af 22. maj 2015, indgået til Domstolen den 25. maj 2015, i en sag om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod

Niculaie Aurel Bob-Dogi,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne C. Toader, A. Rosas, A. Prechal (refererende dommer) og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. januar 2016,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den rumænske regering ved R. Radu, A. Buzoianu og R. Mangu, som befuldmægtigede

— den ungarske regering ved Z. Fehér, G. Koós og M. Tátrai, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved G. Eberhard, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved W. Bogensberger og I. Rogalski, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. marts 2016,

afsagt følgende

* Processprog: rumænsk.

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelsen«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med fuldbyrdelsen i Rumænien af en europæisk arrestordre udstedt den 23. marts 2015 af Mátészalkai járásbíróság (distriktsdomstolen i Mátészalkai, Ungarn) mod Niculaie Aurel Bob-Dogi.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Femte til ottende og tiende betragtning til rammeafgørelsen er affattet således:

»(5) Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

(6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.

(7) Da målet at erstatte det multilaterale udleveringssystem, der bygger på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler enkeltvis, og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Rådet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 2 [EU] og artikel 5 [EF]. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. sidstnævnte artikel, er denne rammeafgørelse ikke mere vidtgående end, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(8) Afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.

[…]

(10) Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne […]«

4 Rammeafgørelsens artikel 1 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmer:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [EU].«

5 Rammeafgørelsens artikel 3, 4 og 4a opregner de obligatoriske og fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

6 Rammeafgørelsens artikel 8 med overskriften »Den europæiske arrestordres indhold og form« bestemmer i stk. 1:

»Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

[…]

c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2

[…]«

7 Rammeafgørelsens artikel 15 med overskriften »Afgørelse om overgivelse« bestemmer i stk. 2:

»Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 17.«

Rumænsk ret

8 Legea numărul 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală (lov nr. 302/2004 om internationalt retligt samarbejde i straffesager) af 28. juni 2004 i den affattelse, som fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen (*Monitorul Oficial al României*, del 1, nr. 377 af 31.5.2011), har bl.a. til formål at gennemføre rammeafgørelsen.

Ungarsk ret

9 § 25 i az Európai Unió tagállamival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (lov nr. CLXXX. af 2012 om det strafferetlige samarbejde mellem Den Europæiske Unions medlemsstater) (*Magyar Közlöny* 2012/160) bestemmer:

»1) Hvis der indledes en straffesag mod den mistænkte, udsteder retten straks en europæisk arrestordre med henblik på dennes anholdelse i enhver medlemsstat i Den Europæiske Union og efterfølgende overgivelse, forudsat at overtrædelsens grovhed begrunder dette [...]

[…]

7) Anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre omfatter ligeledes det ungarske område.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 Den 23. marts 2015 udstedte Mátészalkai járásbíróság (distriktsdomstolen i Mátészalkai) en europæisk arrestordre mod Niculaie Aurel Bob-Dogi, der er rumænsk statsborger, i forbindelse med en straffesag mod ham for forhold, der fandt sted i Ungarn den 27. november 2013, og som kan betegnes som »grov legemsbeskadigelse«.

11 Der var tale om en trafikulykke på offentlig vej, for hvilken Niculaie Aurel Bob-Dogi var ansvarlig, da han førte sin lastbil med for høj hastighed, og hvorved en ungarsk statsborger, Jozsef Katona, der kørte på motorcykel i forbindelse med ulykken, pådrog sig adskillige brud og kvæstelser.

12 Den 30. marts 2015 blev der indgivet en indberetning vedrørende den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre til Schengen-informationssystemet.

13 Den 2. april 2015 blev Niculaie Aurel Bob-Dogi pågrebet i Rumænien, og efter at være blevet undergivet frihedsberøvelse blev han fremstillet for Curtea de Apel Cluj (appeldomstolen i Cluj, Rumænien) med henblik på, at denne retsinstans kunne træffe afgørelse om hans varetægtsfængsling og hans overgivelse til de ungarske judicielle myndigheder.

14 Appeldomstolen afslog ved kendelse af samme dag den begæring om varetægtsfængsling af Niculaie Aurel Bob-Dogi, som anklagemyndigheden havde indgivet, og beordrede, at han straks skulle løslades, idet han imidlertid skulle undergives en foranstaltning i form af et retsligt tilsyn i første omgang for en periode på 30 dage, der efterfølgende blev forlænget.

15 Den forelæggende ret har bemærket, at der i litra b) i den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre – med overskriften »Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren« – er angivet følgende: »Anklagemyndigheden ved Nyíregyházi járásbíróság [(distriktsdomstolen i Nyíregyháza, Ungarn)] K.11884/2013/4«, og at der i litra b), punkt 1, i samme arrestordre – der bestemmer, at arrestordren eller retsafgørelsen med samme virkning skal angives – henvises til »europæisk arrestordre nr. 1.B256/2014/19-II udstedt af Mátészalkai járásbíróság [(distriktsdomstolen i Mátészalka)], der ligeledes omfatter det ungarske område og således ligeledes udgør en national arrestordre«.

16 Den forelæggende ret har endvidere bemærket, at hvad angår en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor grundlaget for en europæisk arrestordre er selve den europæiske arrestordre og ikke en særskilt og forudgående national arrestordre, er de rumænske retsinstanser ikke enige om, hvorvidt en sådan europæisk arrestordres skal behandles.

17 Efter flertallets opfattelse skal der i en sådan situation sondres mellem de formelle krav og de materielle krav, og anmodningen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre skal afslås med den begrundelse, at denne ikke afhjælper det forhold, at der ikke foreligger en national arrestordre eller eksigibel retsafgørelse.

18 Andre retsinstanser har imidlertid efterkommet anmodningen om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre med den begrundelse, at de lovmæssige krav var opfyldt, eftersom de udstedende judicielle myndigheder udtrykkeligt havde anført, at den udstedte europæiske arrestordre ligeledes udgjorde en national arrestordre i henhold til lovgivningen i den udstedende medlemsstat.

19 I denne henseende er den forelæggende ret af den opfattelse, at i forbindelse med proceduren til fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal den afgørelse, der skal anerkendes af den fuldbyrdende judicielle myndighed, være en national retsafgørelse udstedt af den kompetente myndighed i henhold til strafferetsplejereglerne i den medlemsstat, der udsteder den europæiske arrestordre.

20 Den forelæggende ret finder, at der er grundlæggende forskelle mellem en europæisk arrestordre og en national arrestordre. En europæisk arrestordre udstedes således bl.a. med henblik på anholdelse og overgivelse af en sigtet eller dømt person, der befinder sig på den fuldbyrdende medlemsstats område, mens den nationale arrestordre derimod udstedes med henblik på anholdelse af en person, som befinder sig på den udstedende medlemsstats område.

21 Endvidere er grundlaget for udstedelsen af den europæiske arrestordre ifølge den forelæggende ret en arrestordre eller afgørelse om fuldbyrdelse af en straf, hvorimod den nationale arrestordre udstedes på grundlag af de betingelser og de tilfælde, som udtrykkeligt reguleres i den udstedende medlemsstats strafferetsplejeregler.

22 Den forelæggende ret finder, at såfremt der ikke foreligger en national arrestordre, kan en person ikke anholdes eller varetægtsfængsles, og det kan ikke tillades, at den europæiske arrestordre »omdannes« til en national arrestordre efter overgivelsen af den eftersøgte person. Denne fortolkning ville endvidere være i strid med de grundlæggende rettigheder, som er sikret ved EU-retten.

23 Den forelæggende ret har heraf konkluderet, at grundlaget for den europæiske arrestordre skal være en national arrestordre udstedt i henhold til den udstedende medlemsstats strafferetsplejeregler, dvs. en arrestordre, der er forskellig fra den europæiske arrestordre.

24 Det er endelig den forelæggende rets opfattelse, at ud over de obligatoriske eller fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse, som er reguleret af rammeafgørelsen, har retspraksis vist, at der kan findes andre implicitte grunde til at afslå fuldbyrdelse. Dette vil bl.a. være tilfældet, når de materielle eller formelle krav for den europæiske arrestordre ikke er opfyldt, bl.a. når der ikke foreligger en national arrestordre fra den udstedende medlemsstat, hvilket er tilfældet i hovedsagen.

25 Under disse omstændigheder har Curtea de Apel Cluj (appeldomstolen i Cluj) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal udtrykket »om der foreligger en arrestordre« ved anvendelsen af rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), fortolkes således, at det vedrører en national arrestordre udstedt i henhold til den udstedende medlemsstats strafferetsplejeregler og således ikke en europæisk arrestordre?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan den omstændighed, at der ikke foreligger en national arrestordre, da udgøre en implicit grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

26 Den forelæggende ret har anmodet om, at anmodningen om præjudiciel afgørelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107 i Domstolens procesreglement.

27 Til støtte for anmodningen har den forelæggende ret bl.a. gjort gældende, at Niculaie Aurel Bob-Dogi ikke i øjeblikket var tilbageholdt, men var undergivet en foranstaltning i form af et retsligt tilsyn, der ligeledes udgør en foranstaltning, der begrænser den individuelle frihed.

28 Den 4. juni 2015 har Domstolen, efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten, besluttet ikke at efterkomme denne anmodning.

29 Ved afgørelse af 30. juni 2015 har Domstolens præsident besluttet at give sagen en prioriteret behandling i henhold til procesreglementets artikel 53, stk. 3.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

30 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), skal fortolkes således, at begrebet »arrestordre« i denne bestemmelse skal forstås som en national arrestordre, der er forskellig fra en europæisk arrestordre.

31 Indledningsvis bemærkes, at rammeafgørelsen, således som det navnlig fremgår af dens artikel 1, stk. 1 og 2, og af femte og syvende betragtning hertil, har til formål at erstatte det multilaterale udleveringssystem, baseret på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, med en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning, og at denne ordning bygger på princippet om gensidig anerkendelse (dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).

32 Rammeafgørelsen har således med indførelsen af en ny forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for at have overtrådt straffelovgivningen, til formål at lette og fremskynde det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Unionens erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 76 og den deri nævnte retspraksis).

33 Princippet om gensidig anerkendelse, som er grundlaget for ordningen for den europæiske arrestordre, er i sig selv baseret på, at der mellem medlemsstaterne hersker en gensidig tillid til, at deres respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt på EU-plan, og navnlig i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

34 Endelig bemærkes, at medlemsstaterne og følgelig deres retsinstanser, som det fremgår af artikel 51, stk. 1, i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, skal overholde chartret, når de gennemfører EU-retten, hvilket er tilfældet, når den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed anvender nationale bestemmelser, der er vedtaget til gennemførelse af rammeafgørelsen (jf. i denne retning dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 84).

35 Rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), hvis fortolkning er genstand for denne anmodning om præjudiciel afgørelse, bestemmer, at den europæiske arrestordre skal indeholde oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget om, hvorvidt der foreligger en »eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af [rammeafgørelsens] artikel 1 og 2«.

36 Disse oplysninger skal fremgå af litra b) i formularen i bilaget til rammeafgørelsen med overskriften »Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren«, hvis punkt 1 bestemmer, at en »[a]rrestordre eller eksigibel afgørelse med samme retskraft« skal angives.

37 Det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, at i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor det viser sig, at en eftersøgt person allerede befandt sig uden for det ungarske område ved udstedelsen af den europæiske arrestordre, anvendes en såkaldt »forenklet« procedure i denne medlemsstat.

38 Ifølge denne praksis kan en europæisk arrestordre udstedes direkte, uden at der er udstedt en forudgående national arrestordre.

39 I dette tilfælde henvises der i den europæiske arrestordre, i litra b), punkt 1, i formularen i bilaget til rammeafgørelsen, til den pågældende europæiske arrestordre, idet denne henvisning eventuelt ledsages af oplysninger om, at anvendelsesområdet for denne arrestordre også omfatter det ungarske område, og at den europæiske arrestordre ligeledes udgør en national arrestordre.

40 Det fremgår endvidere af de sagsakter, som Domstolen råder over, at denne praksis ifølge ungarsk ret er baseret på § 25, stk. 7, i lov nr. CLXXX. af 2012 om det strafferetlige samarbejde mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, i henhold til hvilken den europæiske arrestordre ligeledes er gyldig på det ungarske område.

41 Spørgsmålet er herefter, om denne praksis som anvendt i hovedsagen er forenelig med ordlyden af og ånden i rammeafgørelsen og navnlig dennes artikel 8, stk. 1, litra c).

42 I denne forbindelse skal det fastslås, at selv om rammeafgørelsen ikke indeholder nogen definition af udtrykket »arrestordre« i artikel 8, stk. 1, litra c), er begrebet »europæisk arrestordre« defineret i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, som »en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning«.

43 Dette begreb »europæisk arrestordre« anvendes systematisk i rammeafgørelsens overskrift, betragtninger og artikler med undtagelse af artikel 8, stk. 1, litra c), hvoraf kan udledes, at sidstnævnte bestemmelse vedrører en anden arrestordre end den europæiske arrestordre omhandlet i rammeafgørelsens samtlige øvrige bestemmelser, og som derfor kun kan være en national arrestordre.

44 Denne fortolkning støttes ligeledes af ordlyden af litra b) i formularen i bilaget til rammeafgørelsen, navnlig af formuleringen »Afgørelse, der danner grundlag for arrestordren«, hvortil der udtrykkeligt henvises i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, første afsnit, og som således skal tages i betragtning ved fortolkningen af rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), idet denne formulering bekræfter, at grundlaget for den europæiske arrestordre skal være en retsafgørelse, hvilket indebærer, at der er tale om en afgørelse, der er forskellig fra afgørelsen om udstedelse af den nævnte europæiske arrestordre.

45 Selv om praksissen for den såkaldte »forenklede« procedure er udformet af de ungarske judicielle myndigheder som en undtagelse, der kun finder anvendelse i det tilfælde, hvor det viser sig, at den eftersøgte person ved udstedelsen af den europæiske arrestordre allerede befandt sig uden for det ungarske område, indeholder ordlyden af rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), ikke nogen angivelse af, at det krav, som bestemmelsen fastsætter, tillader en undtagelse, der specifikt vedrører dette tilfælde.

46 Disse forskellige faktorer vedrørende bestemmelsens ordlyd bekræfter, at begrebet »arrestordre« i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), alene betegner den nationale arrestordre, idet denne skal forstås som en retsafgørelse, hvortil den europæiske arrestordre knytter sig.

47 Den modsatte fortolkning, hvorefter det nævnte begreb skal forstås således, at det har en generisk karakter, der omfatter alle typer arrestordrer, herunder den europæiske arrestordre, idet den indebærer, at det er tilstrækkeligt, at den europæiske arrestordre blot anvender en simpel

»autohenvisning«, således at den i sidste ende vil kunne baseres på sig selv, skal derimod forkastes, eftersom den ligeledes kan fratage betingelsen i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), enhver selvstændig betydning og således dens relevans.

48 Det følger endvidere heraf, at formuleringen »eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft« i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), ikke kan forstås således, at den henviser til afgørelsen om udstedelse af en europæisk arrestordre.

49 Fortolkningen af rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), hvorefter den europæiske arrestordre nødvendigvis skal være baseret på en national retsafgørelse, der er forskellig fra denne arrestordre, og som i givet fald tager form af en national arrestordre, følger endvidere ikke kun af ordlyden af denne bestemmelse, men også af den sammenhæng, hvori den indgår, og af de mål, der forfølges med rammeafgørelsen, som ifølge Domstolens praksis skal tages i betragtning ved dens fortolkning (jf. i denne retning bl.a. dom af 16.7.2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

50 Hvad angår den sammenhæng, hvori rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), indgår, bekræftes nøjagtigheden af denne fortolkning, som generaladvokaten har anført i punkt 49 i forslaget til afgørelse, af denne bestemmelses tilblivelseshistorie, idet denne i sin oprindelige affattelse bestemte, at den europæiske arrestordre skulle indeholde en »angivelse af, om der foreligger en endelig dom eller en anden eksigibel afgørelse«.

51 Den omstændighed, at denne bestemmelse i sin endelige affattelse ikke længere indeholder elementer, der har karakter af valgmulighed, understøtter en fortolkning af denne, hvorefter grundlaget for den europæiske arrestordre under alle omstændigheder skal være en af de nationale retsafgørelser, der er nævnt i denne bestemmelse, og i givet fald afgørelsen om udstedelse af en national arrestordre.

52 Hvad endelig angår de mål, der forfølges med rammeafgørelsen, må det konstateres, at udstedelsen af en europæisk arrestordre ifølge den såkaldte »forenklede« procedure, og følgelig uden at der først udstedes en national retsafgørelse, såsom en national arrestordre, der danner grundlag for denne, kan gribe ind i princippet om gensidig anerkendelse og princippet om tillid, som ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på.

53 De nævnte principper hviler på den forudsætning, at den pågældende europæiske arrestordre er blevet udstedt i overensstemmelse med de minimumskrav, som dens gyldighed afhænger af, herunder kravet i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c).

54 Når der foreligger en europæisk arrestordre, der er udstedt i forbindelse med den i hovedsagen omhandlede såkaldte »forenklede« procedure, der er baseret på en arrestordre som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), uden at den europæiske arrestordre nævner, at der foreligger en national arrestordre, der er forskellig fra den europæiske arrestordre, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed imidlertid ikke prøve, om den pågældende europæiske arrestordre overholder kravet i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c).

55 Overholdelsen af kravet i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), er desuden særligt vigtigt, da det indebærer, at når den europæiske arrestordre udstedes med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning, har denne person allerede i første fase af proceduren kunnet drage fordel af de processuelle garantier og de grundlæggende rettigheder, hvis beskyttelse skal sikres af den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, i henhold til gældende national ret bl.a. med henblik på udstedelse af en national arrestordre.

56 Ordningen med den europæiske arrestordre indeholder således i medfør af kravet i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på, da den retslige beskyttelse, der er

fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national retsafgørelse, såsom den nationale arrestordre, suppleres af beskyttelsen, der skal sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre, der i givet fald kan ske kort tid efter vedtagelsen af den nævnte nationale retsafgørelse.

57 Denne retslige beskyttelse, der består af to niveauer, mangler imidlertid i princippet i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor en såkaldt »forenklet« procedure for udstedelse af den europæiske arrestordre anvendes, idet denne indebærer, at der ikke forud for udstedelsen af en europæisk arrestordre er truffet nogen afgørelse, såsom udstedelse af en national arrestordre, hvortil den europæiske arrestordre knytter sig, af en national judiciel myndighed.

58 Henset til ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), skal fortolkes således, at begrebet »arrestordre« i denne bestemmelse skal forstås som en national arrestordre, der er forskellig fra en europæisk arrestordre.

Det andet spørgsmål

59 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, når en europæisk arrestordre, grundlaget for hvilken er en »arrestordre« som omhandlet i denne bestemmelse, ikke nævner, at der foreligger en national arrestordre, kan afslå at fuldbyrde denne arrestordre.

60 I denne forbindelse bemærkes, at på det af rammeafgørelsen regulerede område er princippet om gensidig anerkendelse, der udgør »hjørnestenen« i det retlige samarbejde på det strafferetlige område, således som det bl.a. fremgår af sjette betragtning til rammeafgørelsen, udmøntet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, i henhold til hvilken medlemsstaterne i princippet har pligt til at fuldbyrde en europæisk arrestordre (dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 79).

61 Det følger heraf, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kun kan nægte at fuldbyrde en sådan arrestordre af de – udtømmende opregnede – obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse, som er fastsat i rammeafgørelsens artikel 3, eller fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse, som er fastsat i denne rammeafgørelses artikel 4 og 4a. Desuden kan den europæiske arrestordres fuldbyrdelse kun underlægges de betingelser, der er udtømmende fastsat i rammeafgørelsens artikel 5 (dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 80).

62 Det må konstateres, at den manglende angivelse af en national arrestordre i den europæiske arrestordre ikke optræder blandt grundene til at afslå fuldbyrdelse i rammeafgørelsens artikel 3, 4 og 4a og heller ikke er omfattet af anvendelsesområdet for rammeafgørelsens artikel 5.

63 Selv om disse bestemmelser i rammeafgørelsen, som generaladvokaten ligeledes har bemærket i punkt 107 i sit forslag til afgørelse, imidlertid ikke giver plads til andre grunde til at afslå fuldbyrdelse end dem, der er opregnet i disse, hviler de nævnte bestemmelser dog på den forudsætning, at den pågældende europæiske arrestordre opfylder de krav til den nævnte arrestordres lovlighed, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c).

64 Da rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), imidlertid indeholder et krav om lovlighed, hvis overholdelse udgør en betingelse for gyldigheden af den europæiske arrestordre, skal tilsidesættelsen af dette krav i princippet føre til, at den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke fuldbyrder denne arrestordre.

65 Denne myndighed skal dog, inden den træffer en sådan afgørelse, der efter sin art kun skal være en undtagelse i forbindelse med anvendelsen af ordningen for overgivelse, der er indført med rammeafgørelsen, idet denne er baseret på princippet om gensidig anerkendelse og princippet om tillid, i henhold til rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, anmode den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, der giver den mulighed for at undersøge spørgsmålet, om den manglende angivelse af en national arrestordre i den europæiske arrestordre skyldes den omstændighed, enten at en sådan forudgående national arrestordre, der er forskellig fra den europæiske arrestordre, rent faktisk mangler, eller at en sådan arrestordre eksisterer, men ikke er blevet nævnt.

66 Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed, henset til de oplysninger, der er afgivet i medfør af rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, samt alle øvrige oplysninger, som denne myndighed har til rådighed, kommer til den konklusion, at den europæiske arrestordre, selv om grundlaget for denne er en »arrestordre« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), er blevet udstedt uden, at der rent faktisk er blevet udstedt en national arrestordre, der er forskellig fra den europæiske arrestordre, skal denne myndighed ikke fuldbyrde den europæiske arrestordre med den begrundelse, at den ikke opfylder kravene om lovlighed i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c).

67 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at det andet spørgsmål skal besvares med, at rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, når en europæisk arrestordre, grundlaget for hvilken er en »arrestordre« som omhandlet i denne bestemmelse, ikke nævner, at der foreligger en national arrestordre, ikke skal fuldbyrde denne arrestordre, hvis denne myndighed, henset til de oplysninger, der er afgivet i medfør af rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, samt alle øvrige oplysninger, som den har til rådighed, konstaterer, at den europæiske arrestordre ikke er gyldig, da den er blevet udstedt uden, at der rent faktisk er blevet udstedt en national arrestordre, der er forskellig fra den europæiske arrestordre.

Sagens omkostninger

68 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) **Artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at begrebet »arrestordre« i denne bestemmelse skal forstås som en national arrestordre, der er forskellig fra en europæisk arrestordre.**

2) **Artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, når en europæisk arrestordre, grundlaget for hvilken er en »arrestordre« som omhandlet i denne bestemmelse, ikke nævner, at der foreligger en national arrestordre, ikke skal fuldbyrde denne arrestordre, hvis denne myndighed, henset til de oplysninger, der er afgivet i medfør af artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, med ændringer, samt alle øvrige oplysninger, som den har til rådighed, konstaterer, at den europæiske arrestordre ikke er gyldig, da den er blevet udstedt uden, at der rent faktisk er blevet udstedt en national arrestordre, der er forskellig fra den europæiske arrestordre.**

Underskrifter